

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

206

PREȚUL 1 LEU

Trei povestiri din concurs

DINTRE LUCRĂRILE CONCURSULUI

G. FILANOVSKI

OMUL DE DOISPREZECE ANI

(U.R.S.S.)

★

TOTH I.

TREZIREA

(R.P.U.)

★

I. BĂRBULESCU

PĂCĂLELI CINEGETICE

(R.P.R.)

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"

EDITATĂ DE REVISTA

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Anul IX – Nr. 206 – 15 iunie 1963

Citiţi în numărul viitor al Colecţiei povestirea

„Fantastica întîlnire cu Priviri Adînci"

Coperta-desen: RADU DULDURESCU

G. FILANOVSKI
(U.R.S.S.)

OMUL DE DOISPREZECE ANI

Înainte de culcare

— Tușă Sigma, nu vreau, acum e tocmai timpul cel mai potrivit să captezi lumina sau să privești cerul prin tavanul descoperit și să te gîndești și să te tot gîndești...

Degeaba am rugat-o.

Ea a clipit din ochii mari albaștri, galbeni și verzi și în cele din urmă mi-a spus ca totdeauna :

— E timpul să te culci, e timpul să te culci îndată, povestește-mi ce-ai făcut azi... Și, lăsîndu-și încetișor antenele în jos, s-a pregătit să asculte.

— Bine !

Și uite așa, de opt ani (merg pe-al treisprezecelea — sînt deci băiat mare), în fiecare seară îi povestesc ce-am făcut peste zi. În ultimul timp nu-mi prea vine să-i spun chiar toate... Înainte era mai ușor. Alaltăseară tușa Sigma a reprodus prima mea povestire. Ce caraghios : vorbeam într-una despre un elefant. Voiam grozav să stea cu mine, dar el a luat-o razna și a dispărut. Noaptea trecută am visat ceva asemănător : am dormit bine, adînc. Am să pun în noaptea asta aceeași melodie de vise. Dimineața te trezești grozav de odihnit după ce-ai ascultat-o...

Am străbătut în fugă păduricea și mi-am îndreptat receptorul spre „capătul lumii". Doream cu tot dinadinsul ceva nou. Dar Sigma m-a detectat, și-a acordat rezonatorul cu al meu și m-a luat pe ocolite :

— Fă-ți lecțiile !

La început m-am plictisit, nimic interesant, îmi venea să sar în sus. cînd — în sfîrșit ! — am ajuns la ceea ce mă pasionează : ecuația gravitație-timp. Te antrenezi la început puțin, parcă te-ai lăsa furat de un joc, examinezi fiecare formulă cît de mică, întorci cifrele pe toate fețele, și deodată ideile se

limpezesc, zboară... ai trecut pragul inspirației... Parcă ești gata, gata să cuprinzi cu mintea cele mai adînci taine ale lumii.

Oh, Sigma asta ! A început să clănțăne, mi-a determinat gradul de oboseală și pe loc mi-a dizolvat tensiunea gîndirii într-un haos de idei incoerente, vesele, plăcute... S-a alarmat, iar fericitul de mine și nespus de obositul am fost trimis să mă recreez pe malul rîului. De ce mormăi, Sigma ? Am trecut eu limita disciplinei voluntare ? Și nu mai căsca așa somnoroasă, știu că trebuie să dorm, uite că dorm...

Zburăm spre Lună

Eu și Alina vom zbura spre Lună mîine dimineața. Totul e hotărît. Vorbind cinstit, nu prea am chef de asta, dar nu se poate să trăiești doisprezece ani și să nu fi fost încă pe Lună. Trebuie să vezi cu ochii tăi cum e acolo cerul, cum plutește prin univers Pămîntul nostru cald. Dar oare nu s-ar fi putut să-mi cadă să zbor nu cu Alina, ci cu Tonka, pe care... Tac. Petka o să-i povestească despre jocurile olimpice, o să-i dăruiască ce are el mai grozav, cîteva dintre păpușile lui semivii. Desigur, asta s-ar putea să-i placă. E tare ciudată. O dată a spus : „Cînd o să mă fac mare, o să-mi iau alte buze". Și a arătat ce fel. La ce bun ? Eu n-o să-mi schimb nimic, poate doar numele. Aș vrea să semene cu două note ale codului de semnalizare. Și cineva de departe să mă cheme cînd voi fi accesibil pentru nou.

Cu călătoria în Lună nu s-a ales nimic : m-am îmbolnăvit. Un caz rar și plicticos. Eu însumi nu mi-am dat seama despre ce e vorba —doar n-am mai fost bolnav niciodată. Și alți băieți pe care îi cunosc au pățit la fel. Îndată după prînz am simțit ca o greutate în piept. Nici prînzul nu-mi plăcuse, dar n-am dat nici o atenție la asta atunci. M-am culcat și am rugat-o încetișor pe tușa Sigma : „Ascultă..." Și ea a pornit să tremure, să se alarmeze și a început să sune și să vuiască și să se zguduie toată, de parcă ar fi plîns. În curînd a sosit una dintre doicile vii. A trecut prin norul purificator și mi l-a adus pe Ket cel întunecat, care se ascunde întotdeauna în spatele tușei Sigma. Cînd eram copil credeam că tace întotdeauna și îl botezasem Mutulică. Mi se părea că se plictisește la noi și că atunci cînd eu dorm tușa Sigma îi povestește basme vechi. Ket cel tăcut mai întîi „a înviat". Apoi a suflat asupra mea un ger, după care am început să simt parcă niște ace trecîndu-mi prin corp, mi s-a făcut cald, tare cald și am adormit. Mai tîrziu am fost scos la plimbare în grădină : am cules vișine scînteind de rouă, am alergat prin cer după cocori, am ascultat muzică

pură, aproape mi-a ieşit cu totul din cap ecuaţia gravitaţie-timp, Luna... dar pe Tonka, desigur, n-am uitat-o. Mi-am forţat memoria să-şi reamintească ochii ei, cu întreaga lor adîncime. Ce bine! Numai de n-ar afla ea de asta. Mi-e ruşine...

Sîntem în Cristal

Simt asta : nenea Ram vine anume pentru mine. Iar eu îl iubesc mai mult decît pe toţi... De ce-o fi cîrtind Sigma cînd zburăm în lumină, trimiţîndu-i salutări din depărtare (ca să noteze unde sînt şi ce fac)? Şi pe unde n-am fost?...

Pe fundul oceanului de-abia au început să prindă formă contururile Palatului vieţii. Cîndva va fi luminat feeric. Milioane de visători puternici şi temerari vor începe să caute căi noi vieţii... Uneori ne oprim să ascultăm scîrţîitul, vuietul, ciocănitul, zumzetul uzinelor uriaşe, aproape fără oameni. Alteori coborîm în oraşele vechi, strîmte, întunecate. Cînd eram copil mic, am văzut — nu pot să-mi amintesc acum exact dacă în realitate sau într-un film — o poveste dezgustătoare. Sigma n-ar putea născoci o astfel de poveste nici într-un milion de ani. Un bărbat îmbrăcat ţipător îl lovea pe un altul cu pumnul şi apoi cu un baston ; cel lovit îşi ştergea numai în tăcere sîngele de pe buză. — Nene Ram, oare s-a putut întîmpla într-adevăr aşa ceva vreodată ?

De curînd am privit din nou în Cristal. Faţetele lui uriaşe nu numai că reflectă norii şi zările, stelele şi pădurile, dar toate se deplasează puţin, se aranjează, se mişcă după „starea de spirit a artistului". De aceea, mulţi, foarte mulţi stau şi privesc faţetele în dimineţile de primăvară şi în amiezile liniştite de toamnă...

Cristalul adăposteşte tot ce a realizat „Raţiunea umană". Aici există o mulţime nesfîrşită de oameni. Domneşte o tăcere adîncă, densă. Oamenii se dedică tuturor formelor de cunoaştere. Oamenii le absorb, le înghit, îşi deschid sufletul ; curg fluvii de sonate şi simfonii, se rotesc galaxii de poezii, se rostogolesc Niagare de teorii, defilează Istoria, mărşăluiesc cifrele, se desferecă tainele. Feţele oamenilor — priveşte-le ! — sînt uimite, obsedate, speriate, triumfătoare, întunecate, îngrijorate, pline de interes... Nenea Ram trece glumind parcă pe lîngă oamenii Cristalului, trăgîndu-mă de mînă. S-ar părea că se teme să rămînă acolo pentru prea multă vreme. Cîndva mi-a spus că-mi va lăsa mie cunoştinţele lui. Foarte bine. De altfel mi-am şi îndrăgit locşorul meu din Cristal. Cînd voi creşte o să fie al meu !

Desigur, Sigma, desigur, nici aici nu-mi dai răgaz. Pe cuvînt, începe să mă plictisească. Simt că mă cuprinde somnul, pe tavan a apărut o mutrişoară caraghioasă, neverosimilă...

O zi veselă

Împreună cu Tonka, Alina, Petka şi alţi băieţi şi fete am plecat la munte. Petka conducea şi striga mereu :

— Închideţi ochii şi ghiciţi unde sîntem !

Dar a greşit direcţia şi ne-a adus deasupra mării. Fetele au început să ţipe, însă eu am corectat repede aparatul. Am ajuns într-o poiană. Ne-am împrăştiat care încotro. Alionka a împletit cununi pentru mine şi pentru ea. Am purtat puţin de tot cununa şi am aruncat-o. Fragii sînt atît de proaspeţi şi de parfumaţi, încît aproape să căpătăm indigestie...

Au aterizat o pereche de tineri de vreo optsprezece ani. Se pare că vin de departe. Fata a strîns din poiană diferite flori, şi-a scos rochia, a împrăştiat pe ea florile şi a strigat :

— Aşa trebuie imprimat !

El s-a supărat, dar Alionka i-a venit în ajutor : Un pictor îi dăruise o maşinuţă „de copiat". Florile au fost fotografiate pe rochie, de credeai că sînt cele naturale. Şi cînd fata a îmbrăcat rochia înflorată ea şi băiatul au fost atît de entuziasmaţi, încît au uitat şi de „mulţumesc", şi de maşina de copiat, şi de noi. Oameni mari şi atît de neserioşi !

Dar iată ceva interesant : în iarbă am dat peste cărăbuşul Mustăcilă (Tonka l-a botezat aşa). De-aţi vedea ce exemplar neobişnuit, îndeosebi gura şi ochişorii ! Acum e la noi într-o căsuţă, în camera de lucru.

Seara am ascultat „capătul lumii". Mă nemulţumeşte faptul că mă informez numai parţial. Îmi pot scăpa lucruri foarte importante.

Ce s-a întîmplat nou în ultimele zile ? În primul rînd, o sută nouă creatori (ei sînt cunoscuţi sub numele de „cei o sută nouă") şi-au încheiat noua lucrare — „Triada".

Jumătate din locuitorii planetei, dacă nu mai mult, cum au aflat de aceasta, şi-au acordat receptoarele cu „capătul lumii". Cum s-ar putea altfel ? Operele celor o sută nouă nu sînt dintre acelea ce te impresionează numai cînd afli despre ele. Cu cît trece timpul, cu atît influenţa lor asupra ta creşte. Parcă s-ar fi întîmplat un lucru căruia — la început — nu-i dai atenţie şi care-ţi cuprinde încet întreaga fiinţă... Cînd o să fiu mare, o să fiu dintre cei o sută nouă — al o sută zecelea.

A avut loc cel de-al 26-lea Campionat poliatletic. Pe locul întîi s-a clasat la puncte Met, la armonie — Cengr, la frumuseţe — Vinna.

Undeva, în adîncul Pămîntului a fost detectată o tăbliță ciudată : are milioane de ani vechime, pe ea sînt niște semne indescifrabile și în interiorul ei e fixată o granulă de uraniu. Oare nu cumva ?...

După moarte

Pentru prima oară în viață am fost rechemat subit din depărtări. Și Sigma n-a putut reține chemarea, deoarece Moartea a străbătut pînă la mine — moartea lui Ram. El și-a luat rămas bun de la mine și mi-a spus că-mi lasă tot ce-i al său în adîncul Cristalului.

Acum în fiecare zi voi asculta, voi învăța, voi urmări cîte puțin din cunoașterea lui. Însă nenea Ram însuși nu va mai fi ! Nemuritoare Sigma, ce înseamnă asta ? Nu, nu trebuie să mă străduiesc să-mi opresc lacrimile. N-o să mă rușinez niciodată din cauza lor. Și versurile au venit de la sine :

Cade o ploaie ușoară, o simt,
deși de ea mă desparte-un perete rece și-nalt,
și deși tușa Sigma o mînă departe...
Brazii iubesc și ploaia, și vîntul —
ei vibrează la fel.
Sub nori stau întins,
să scapere fulgere — aproape
Zborul cu norii-mi voi lua,
deasupra Cristalului drag, arzător
și locuinței albastre a Tonkăi.
Voi zbura pînă cînd o să se-mprăștie norii
și-o să văd săgețile albastre pornind către Lună.
Doar atunci voi privi în ochii lui Ram,
dar pe el în viață
niciodată nu o să-l mai văd.

Și deodată am simțit cum se împletesc cuvintele cu florile, ceea ce nu înțelegeam înainte. Și colțișorul meu : măsuța zgîriată în timpul jocului de-a planetele ; farfurioarele mele cu picturi ; căsuța în care locuiește Mustăcilă — cît aș vrea să nu le părăsesc niciodată. Să rămînă mereu cu mine. Nu s-ar putea ?

Și negre deodată se desfăcură,
se deschiseră florile —
Am văzut cum stelele
se reflectă în rouă:
Și-am trăit revelația florilor negre.

Sigma, nu mai pot suporta! Iar mi-ai împrăştiat, mi-ai învălmăşit gîndurile. M-ai trimis în munţi — acolo gîndeşti altfel decît la masa de lucru. Şi în plus mă plictiseşti cu asociaţiile tale din „Experienţa inteleрciunii umane". Unde-o să ajungem aşa? Destul! M-am dus la Petka — el meştereşte într-una la sportivii lui miniaturali, combinînd miezuri de submuşchi cu metal orientat. Pentru nimic în lume nu m-aş ocupa cu aşa ceva. Sau, poate. cine ştie, Petka o să realizeze ceva.

L-am rugat să-mi dea nişte instrumente. Nu m-a întrebat pentru ce-mi trebuie. eu nu i-am zis. O să-i spun mai tîrziu. Mi-e prieten. o să mă înţeleagă.

— Tuşă Sigma, ascultă. vorbesc cu tine pentru ultima oară, mai exact mă auzi pentru ultima oară. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, dar ajunge! Cîndva o să te înţeleg în întregime. tu pe mine niciodată. Ai învăţat bine ce am voie şi ce n-am voie, dar nu ştii cum trebuie să trăiesc sau o ştii în felul tău. care se potrivea ieri, nu azi.

Afară de asta, m-am plictisit:

1. Să studiez micul curs enciclopedic.
2. Să mă văd rar cu Petka şi Tonka.
3. Să nu fac aproape nimic pentru omenire.
4. Să respect un regim de ordinul întîi.
5. Să port costume tip.
6. Să simt că mă supraveghezi mereu.

Iartă-mă, Sigma, dar altfel nu pot. Am să-ţi scot numai un singur detaliu şi amîndoi o să ne liniştim. Şi amîndoi vom renaşte apoi. Tu ai devenit prin mine mai experimentată, aşa că lasă-mă pe mine şi creşte un alt nou-născut. Iar eu îmi voi vedea de drumul meu. Singur, fără tine. Iartă-mă şi înţelege-mă!

Am scos cu băgare de seamă din blocul principal al tuşei Sigma un foarte mic detaliu care face legătura între ea şi lume. Unul după altul, ochii ei s-au închis, s-au răcit.

După cîteva ore a apărut Arno, un tînăr de vreo optsprezece ani, s-o învie pe Sigma. I-am explicat totul: despre mine, despre ea, despre timp, despre gravitaţie, despre faptul că a venit vremea să trăiesc cu totul liber, aşa cum mă taie capul. Arno m-a ascultat zîmbind. Şi a luat-o de la mine pe tuşa Sigma. Doar şi el, Arno, cînd a avut doisprezece ani, a făcut exact la fel...

în romîneşte de
EUSEBIU CAMILAR şi RADU TUDOR

TOTH JANOS
(R.P.U.)

TREZIREA

— Premiu internațional —

Era în noaptea de revelion. Bătrînul profesor, izolat de grupul invitaților, îi povestea bunei sale prietene — o renumită specialistă în astronomie — despre acel tînăr care, primul în lume, experimentase „viața întreruptă".

— S-a născut acum 70 de ani, adică în 1932, iar azi, în anul 2002, după un somn artificial, fără vise, lung de trei decenii și ceva, el e de numai 35 de ani ! De la deșteptarea lui a trecut o lună. De atunci face cunoștință cu uriașele transformări ale lumii noastre. În noile condiții, sub influența impresiilor care îl impresoară, acest om inteligent a și început să-și dea seama de esențialele prefaceri din jurul său. Cu metodele noastre pedagogice perfecționate îi venim continuu în ajutor și astfel sperăm că în scurt timp se va încadra perfect în societatea noastră.

Am reușit, așadar, ca pe baza bioelectronicii să-l menținem în viață pe acest om curajos și, în sfîrșit, să-l trezim treptat, după program. E bine că nu sîntem siliți să studiem o ființă nenorocită, cu funcțiile cerebrale alterate.

Iată dar, draga mea, că poți admite și tu fără nici o grijă să te supui unui tratament asemănător pentru cîteva luni. Munca ta este importantă — o știu —, dar te afli într-o stare foarte proastă. Ar trebui să te odihnești total. Nu-ți este permis să-ți suprasoliciți organismul.

Bătrînul medic și prietena sa se apropiară apoi de tînărul trezit, care, de la locul său retras, privea mulțimea oaspeților ce se distrau. Atent, el căuta în atitudinea lor atmosfera vechilor revelioane. „Viața lor e mai disciplinată, dar mai plină de conținut", medita el și, privind dansul grațios, ritmic și antrenant, zîmbea ; își adusese aminte de unele sumbre prevestiri de odinioară cu privire la decadența morală a oamenilor din veacul al XXI-lea.

Întrerupîndu-l din meditație, profesorul îl prezentă prietenei sale. Ceasul bătu miezul nopții. Cupele fură ciocnite. În

mijlocul toasturilor anul 2003 începu... Peste cîteva minute însă, invitații, stupefiați, o văzură pe bătrîna savantă clătinîndu-se și pierzîndu-și brusc cunoștința. Era numai o sincopă sau chiar moartea ? Spre surpriza tuturora, doctorul asistă la tragedia vechei sale prietene fără nici o emoție. Ba mai mult : constată pur și simplu decesul, comandă o brancardă și, împreună cu doi bărbați din grup, duse trupul neînsuflețit al astronoamei pînă la poartă. Între timp dădu dispoziție să se telefoneze undeva, apoi ieși în stradă. Intrigat, tînărul care experimentase „viața întreruptă" îl urmă.

După cîteva minute se opri în fața porții o bizară mașină neagră. Trei bărbați în halate albe coborîră din ea, puseră trupul savantei pe o targă ciudată, închisă ca o cutie, și îl vîrîră în mașină. Profesorul dădu instrucțiunile cuvenite unuia dintre cei de față, îi înmînă actele decedatei și de îndată vehiculul demară.

— Vino, prietene, dacă te interesează ce se va mai întîmpla, îl invită atunci profesorul pe tînărul care, șocat de ciudata întîmplare, se oprise lîngă el.

Urcară amîndoi în mașina medicului, care porni iute după ambulanță.

— Văd că nu prea înțelegi multe din cele petrecute, spuse bătrînul om de știință. Ești surprins că nu m-am arătat impresionat de moartea prietenei mele. În realitate, aparenta mea nepăsare se datorește faptului că în cinci-șase minute vom ajunge într-un mediu potrivit, unde cu siguranță că o vom putea salva și o vom vindeca de boala pe care ea a neglijat-o total.

— Cum așa ? Știința a și ajuns să reanimeze oamenii nu numai dintr-un somn artificial, ci chiar din moarte ?

Profesorul dădu din cap.

— Da ! În timpul îndelungatului dumitale somn, tînărul meu prieten, s-a întîmplat cîte ceva în marea luptă pentru înfrîngerea morții. Cu ajutorul diferitelor discipline noi ale științei am reușit să cunoaștem bine natura morții clinice [1]. Grație unor procedee bioelectronice, sensibilele noastre instrumente fac perfect vizibilă fiecare etapă a acestei morți și ne

---

[1]. Moartea biologică este ireversibilă, deoarece e cauzată de leziuni organice ireparabile, în special ale centrilor nervoși, care comandă bătăile inimii și respirația. Spre deosebire de această moarte definitivă, moartea clinică este reversibilă în intervalul de 5—6 minute de la oprirea inimii și a respirației (n. r.).

ajută să-i salvăm pe toți cei ce mai au asemenea posibilități. Tot astfel putem observa în adîncime procesul provocat de moartea biologică atunci cînd nu mai putem interveni în interesul individului respectiv.

Poate cel mai însemnat rezultat este că am descoperit ce fel de metodă a terapiei prin frig trebuie să folosim la o anumită vîrstă, în scopul prelungirii maxime a proceselor vitale. Înțelegi ce important este acest fapt?

— Să presupunem că înțeleg... Dar mai departe?

— Cunoașterea funcționării electronice a creierului și a celorlalte organe a pus capăt discuției cu privire la „lumea de apoi" și la „nemurirea sufletului". Aici nu mai are ce căuta misticismul. Cînd survine moartea, desăvîrșita complexitate a organismului se destramă, iar omul ajunge în stadiul existenței pur chimice. „Trăiește" — dar bineînțeles fără nici un soi de conștiință de sine — numai ca o anumită cantitate de săruri, de apă sau de alte substanțe. Noi n-am descoperit nici un fel de „elixir" de viață veșnică, nu acesta e scopul nostru — și nici nu poate fi —, dar ne preocupă prelungirea vieții. Da! Vîrsta medie, în scurt timp, va fi de 120—140 de ani; vom prelungi capacitatea funcțională de muncă a omului pînă la 100—110 ani, pentru că numai viața activă este cheia fericirii individului și a progresului colectivității. Iată „marele secret" la care am ajuns.

Între timp ambulanța oprise în fața unei case cu grădină și luă de aici un alt trup neînsuflețit. Tînărul observă că era o fată blondă de vreo 20 de ani. Privi crispat fața minunată a fetei. Părinții, bătrîni, aplecați unul pe umărul celuilalt, plîngeau în fața porții.

Apoi cele două mașini porniră din nou. Treceau lin pe lîngă grupuri vesele, pe lîngă oamenii ce admirau frumusețea cerului scînteietor al nopții de revelion.

— Poate că și această fată va gusta împreună cu ai ei din purcelul de anul nou, continuă profesorul. Dacă undeva moare cineva, astăzi există speranța să fie reanimat. Dacă nu este vorba de un organism absolut distrus, se telefonează la centrul frigoterapeutic, care își avizează imediat ambulanța prin radio. Fiecare clipă e scumpă... În clipa morții oamenii au încă resurse vitale, încît, dacă sînt „conservați" la timp, ei pot supraviețui ore întregi fără ca moartea clinică să le dăuneze. Mediul hipotermic al aparatului prelungește perioada de tranziție dintre

viaţă şi moartea propriu-zisă, biologică. Cîştigăm timp, deci putem salva vieţi. Readucem, aşadar, în viaţă pe aceia care, în trecut, ar fi fost fără doar şi poate sortiţi pieirii imediate. Pe urmă, la Centrul frigoterapeutic, unde ajung cadavrele, sau mai bine spus corpurile adîncite în starea de încetinire a vieţii, se poate opri dezagregarea celulară cam la şaptezeci-şaptezeci şi cinci la sută din cazuri. Utilizăm metoda de trezire cea mai potrivită cu fiecare caz în parte. Desigur că proporţia procentuală — şi fiecare procent înseamnă mii şi mii de oameni — se va ameliora tot mai mult în viitor.

— Extraordinar ! se entuziasmă tînărul, a cărui imaginaţie îşi luase avînt.

— Am ajuns, spuse profesorul. Greul abia de acum începe. Reanimatorii trebuie să-şi dea toată strădania, dacă nu vor ca „pacienţii" lor să devină rapid doar sediul unei existenţe chimice, mase inconştiente, adică, de fapt, cadavre.

Ambulanţa neagră pătrunse în marea clădire a Centrului frigoterapeutic. Uşa se închise în urma ei. De aici trupurile ajunseră în camera menţinerii stării normale a metabolismului celulei vii, apoi în rezervele clinicii, sub controlul diferiţilor medici de specialitate. Fiecare caz, fiecare „mort" îşi avea fişa sa specială.

Profesorul îl conduse pe tînăr într-o sală unde aşteptau desperate rudele morţilor din noaptea de revelion. Se aşezară într-un colţ.

— Desigur, sînt încă unii oameni care nu-şi dau seama de marele bine ce li se face, spuse încet medicul. Unii zic : „Ei şi dacă mă salvează la 80 de ani şi nu la 120, la ce-mi foloseşte asta ?" Ce cuvinte nesăbuite !

Se întîmplă adesea ca vreun om să aibă nevoie doar de cîteva săptămîni sau de luni ca să conceapă o invenţie ori să perfecţioneze o descoperire, cînd deodată intervine moartea. Noi îl readucem la viaţă, şi astfel el îşi poate continua munca. Dar copiii ? Odinioară piereau fără vină cu milioanele, deşi ar fi putut trăi. Nimănui nu-i este indiferent dacă trăieşte ori nu. De aceea noi ne luptăm cu „soarta", ne străduim să-i redăm vieţii chiar şi pe aceia care au depăşit străvechiul hotar al morţii...

Vorbind astfel, profesorul căuta să-şi stăpînească îngrijorarea cu privire la cele ce se întîmplă prietenei sale, dar privea mereu către sala de operaţie.

— Omul este ființa cea mai frumoasă, cea mai tragică și cea mai limitată în același timp, spunea bătrînul medic. Pentru că el însuși e conștient de paradoxala lui îngrădire și nelimitare. Viața sa e dinainte limitată și totuși el creează pentru o epocă la care poate că nici amintirea nu-i va mai supraviețui. Pentru că mereu se războiește cu posibilități infinite și cu capacități finite. N-a fost lipsit de șovăieli și eșecuri nici măcar acest drum pe care s-a mers pentru a înlătura moartea survenită înainte de epuizarea totală a resurselor umane.

— Dar oamenii vor putea suporta o viață atît de lungă ?

Bătrînul medic zîmbi :

— Printre pagubele cele mai dureroase este și aceea că adesea cineva dispare înainte de a se fi putut realiza integral. Scopul omenirii nu este o viață care se prelungește fără folos secole de-a rîndul, ci o viață creatoare, plină de conținut.

. . . .

După două ore de cînd stăteau discutînd în sala de așteptare, se apropie de ei o infirmieră. Le comunică voioasă că bătrîna savantă e în afară de orice primejdie și că urmează să i se facă un tratament pentru a-și reveni complet.

Profesorul își întoarse fața, ca nimeni să nu-l surprindă lăcrimind de bucurie.

Cîteva minute mai tîrziu intră la brațul unei asistente medicale și fata blondă care, cu trei ore înainte, fusese socotită moartă. Părinții ei o întîmpinară cu brațele deschise. Fata era încă ușor amețită.

Profesorul îl apucă de braț pe tînărul ce o privea lung :

— Vezi ? Ți-am spus eu : totuși purcelul de revelion îl va mînca printre ai săi !

În romînește de
VIORICA HUBER și ALEXANDRU MAROSI

IANCU BĂRBULESCU
(Arad)

PĂCĂLELI CINEGETICE

1. Snoavă vînătorească

De mulți ani încoace nu s-a mai pomenit un ger atît de puternic cum a fost în anul acesta pe la mijlocul lunii ianuarie. Mercurul din termometru coborî la 20 de grade sub zero. Mai că nu-ți venea să ieși din casă. Era mai plăcut să-ți vezi de treburi în cameră, lîngă vatră, trăgînd din cînd în cînd cîte o înghițitură din ulciorul cu vin fiert ce se afla așezat într-un colț al mesei.

Cu toate acestea, mai erau unii oameni cărora le făcea o adevărată plăcere să umble cu pușca la umăr, cu ranița pe spate și cu cartușele la brîu, prin păduri sau printre munți, hăituind vînatul și căutînd ca în fiecare seară să aibă împușcat măcar un iepure, dacă nu mai mult.

Un asemenea om era și prietenul meu de breaslă Petran Mihai, vînător iscusit. Nu se da în lături de la nici un sacrificiu atunci cînd era vorba să meargă, după cum îi era obiceiul să spună, „să tragă ceva pe vîrful puștii". În aceste ocazii, el era gata să nu închidă ochii nopți de-a rîndul, să umble prin noroi sau zăpadă pînă la genunchi. Mîncare nu-și ducea niciodată cu el, mînca din ceea ce vîna. Avea o vorbă : „Vînătorul să n-aibă în raniță decît pîine și o ploscă cu vinars ; dacă nu împușcă nimic, înseamnă că nu e vînător bun și nici nu merită să mai mănînce". Și, de obicei, în fiecare seară avea cîte un iepure sau doi, un fazan, o potîrniche sau cine știe ce alte sălbăticiuni. Și atunci... pe lîngă focul de tabără, își frigea vînatul, trăgîndu-l pe un băț ascuțit, iar înainte de a începe să se înfrupte din el trăgea o dușcă, două din renumitul vinars, despre care îi plăcea să spună că „are peste șaizeci de ștricuri". După asta scotea vînatul fript de pe băț și-l tăia felii cu pumnalul său, o lamă ascuțită într-un corn de cerb vînat, desigur, de el, și-și invita tovarășii la masă. Nu-i plăcea să mănînce singur. „În tovărășie toate relele trec mai ușor" — zicea el — „dar-mi-te bucuriile..."

Așa om era prietenul meu.

...Și iată că într-o geroasă sîmbătă, după-amiază, mă pomenesc cu el la mine acasă. Era echipat de drum. Nu mă lăsă să scot nici două vorbe și mă luă cu el.

Nu era de loc plăcut să las fotoliul de lîngă vatră, vinul fiert și cartea bună pe care o citeam și să pornesc cu el la vînătoare... și mai ales noaptea... După cum presimțeam, cînd am ieșit din casă, se prevedea un ger puternic și... pe un asemenea timp să bați pădurile... Aș fi preferat să stau acasă, dar îmi era rușine să-i spun, căci atunci toată iarna în cercurile vînătorești nu s-ar fi discutat altceva : „Marinescu e vînător de cameră, nu are curaj să iasă din casă".

Așa că nu m-am încumetat să-i spun nimic. M-am echipat și am pornit la drum. O luarăm prin pădure spre poalele dealurilor, spre stejărișul de acolo. Băturăm un drum de vreo opt kilometri pînă ajunserăm la destinație. Între timp gerul se lăsa tot mai tare. Cred că era sub douăzeci și cinci... În sfîrșit, ne găseam lîngă „Casa pădurarului", o cabană cunoscută, de unde, după puțină odihnă, urma să plecăm să ne încercăm norocul.

În casă mai erau vreo cinci-șase vînători. Oameni de breaslă, cunoscuți de-ai noștri. Stăteau și se încălzeau la focul din vatră.

Cînd mă văzură se făcu un adevărat vacarm. Din mulțimea glasurilor reușii să desprind doar atît : „Ai reușit să-l aduci ?", „Mare mirare că și-a părăsit camera caldă..." Înseamnă că am avut și pînă atunci între ei un renume nu tocmai bun. Nu-i nimic... Nu le voi mai da ocazia să rîdă de mine... Voi face totul să mă reabilitez... chiar dacă ar fi să înghet. Gîndul la gerul de afară mă făcu să-mi mîngîi instinctiv plosca, pe care a avut grijă nevasta să mi-o umple înainte de a porni la drum. „Nu-i nimic, cît vor ține «caloriile» din ploscă nu e pericol de îngheț".

După ce ne ospătarăm dintr-o căprioară vînată de unul dintre confrați și luarăm nițel „curaj" din ploscă, auzii glasul tovarășului meu, Petran, care conducea vînătoarea din noaptea aceea.

— Vreau să vă fac o propunere. Știți cu toții că am pornit la vînătoare de mistreți...

În paranteză fie spus, eu auzeam pentru prima dată o așa veste, dar nu replicai nimic.

— ...Să organizăm în așa fel vînătoarea încît cinci să hăituiască și unul să stea la pîndă și să tragă. În cazul cînd acesta nu va nimeri sau va răni numai mistrețul fără să-l omoare și prada îi va scăpa, va trece la rînd următorul. Sînteți de acord ?

— De acord..., răspunserăm noi cu jumătate de gură, știind că Petran pregătește iarăși vreo șotie. Nu știam însă ce anume. Urma să se tragă la sorți ordinea în care vom sta la pîndă. Nu știu prin ce minune sau o fi fost aranjat, dar prietenul meu Petran ieși primul. El zîmbi și spuse :

— Puteți să nici nu mai trageți restul biletelor, că nici așa nu va fi nevoie de ele, după cum nu va fi nevoie nici de puștile voastre. Eu voi nimeri „mortal" toți mistreții ce-mi vor ieși în cale.

Accentuă în mod deosebit cuvîntul „mortal". Atunci noi nu-i dădurăm atenție, credeam că e o laudă de-a lui... dar timpul ne-a convins că a avut dreptate.

Se puse omul la pîndă într-un loc ascuns în spatele unui stejar bătrîn și gros, așezat pe malul unui pîrîu, înghețat acum și unde aveau mistreții obiceiul să se adape. Eu mă așezai lîngă el, căci, după cum s-a tras la sorți, dacă el nu nimerea, urmam eu la rînd. Ceilalți cu opt cîini se duseră să gonească fiarele...

Trecu un sfert de oră... o jumătate... nici o mișcare... În sfîrșit, după vreo oră și jumătate apare primul mistreț, un mascul bătrîn. Liniștit, nesimțind mirosul nostru, trecu pe potecă înspre pîrîu.

În pădure, liniște. Nu se auzea nici măcar lătratul cîinilor. Cine știe pe unde hoinăreau gonașii noștri în căutarea pradei.

Mihai al meu ridică arma la ochi și trase... se auzi o țăcănitură slabă. Porcul... se uită mirat înspre dreapta, apoi, fără să scoată măcar un guițat, se culcă jos, lăsîndu-și botul pe labe...

— Hai după el! Să-l tragem aici lîngă noi în ascunzătoare pînă nu vin și ceilalți mistreți.

— Dar nu l-ai nimerit. N-am auzit nici măcar zgomotul detunăturii..., protestai eu.

— Nu te mira. Hai repede! Ajunge să apăs pe trăgaciul acestei arme, care este fermecată, și mistreții se vor culca în așteptarea noastră.

Nu-mi veni să cred cele ce spuse. După mine părea un basm pentru copii. Mă apropiai tiptil de mistreț, de frică să nu-l trezesc. Aveam arma pregătită, ca la cea mai mică mișcare să trag în el. Era însă dus pe cea lume. Petran îl prinse de cele două picioare din față, iar eu de cele din urmă și începurăm să-l tragem spre ascunzătoare.

În așteptarea celorlalți mistreți, începui să-l examinez. Nu era pe el nici o urmă de sînge, nici o rană...

Întrebai mirat:

— Unde l-ai rănit? Nu se vede...

— Ți-am spus doar că am o armă fermecată, zîmbi prietenul meu. Ajunge să țăcănească doar o dată, și prada se culcă și nu se mai mișcă... pînă nu vreau eu.

— Ce? Adică... mistrețul nu e mort?

— Nu. Trăieşte tot atît de bine ca şi mine sau ca şi tine. Numai că... doarme.

Nu reuşiròm să continuăm discuţia fiindcă din pădure se auzi lătratul cîinilor şi... pe potecă, între tufişuri, apăru o scroafă însoţită de patru purcei. Arma lui Mihai începu să ţăcănească ca o automată... de cinci ori, şi scroafa cu purceii se culcară frumos, unul după altul, lăsîndu-şi boturile pe labele din faţă.

Văzînd mirarea mea, Mihai începu să rîdă şi... începură să rîdă şi cei patru gonaşi. Era o şotie pregătită pentru mine... Ştiau şi ceilalţi despre ea... numai eu nu puteam afla despre ce e vorba.

Începui să examinez mistreţii. Toţi şase. Dar degeaba îi întorsei şi pe o parte, şi pe alta, nu reuşii să observ pe trupul vreunuia o urmă măcar.

Înciudat, mă întorsei către ceilalţi şi-i întrebai :

— Ce rîdeţi ?

— Ai venit la vînătoare şi n-ai tras nici măcar un glonţ. Te-ai uitat la Mihai... să vezi cum nimereşte mistreţii unul după altul.

— Dar nu i-a nimerit..., bîiguii eu. Nu înţeleg nimic. Văd că nu sînt nici măcar răniţi. Animalele astea sălbatice stau aşa de cuminţi... şi dorm... cel puţin aşa îmi spunea Mihai... dar poate că...

— ...Şi vor dormi 24 de ore în şir, răspunse acesta rîzînd. Şi apoi se vor trezi.

— Dar cum ai făcut ? Ce fel de armă fermecată ai ? întrebai eu, începînd parcă să dau crezare celor spuse de el.

El continua să-mi zîmbească în timp ce îmi întinse arma :

— Uită-te la ea !

O luai şi începui să o examinez. Nici o deosebire faţă de a mea. O armă de vînătoare obişnuită.

Ceilalţi stăteau, se uitau la mine şi chicoteau. Oricît mă frămîntam, nu puteam să aflu secretul armei.

Peste vreo oră sosi şi pădurarul cu căruţa. Încărcarăm mistreţii şi noi pornirăm pe jos, lîngă căruţă. Îmi era ciudă. Nu atît că ieşisem afară din casă pe gerul acesta năprasnic şi nu trăsesem măcar un cartuş, ci îmi era ciudă mai ales că nu puteam să aflu secretul tovarăşului meu, secret care, se vede treaba, era cunoscut de toţi ceilalţi confraţi.

În sfîrşit, ajunserăm la cabană. Acolo, mistreţii fură aşezaţi în nişte cuşti special pregătite şi noi intrarăm în casă. După cîteva pahare de vin se dezlegă şi limba tovarăşului meu. Îmi spuse :

— În ultimul timp te-ai cam ținut departe de noi. Am dorit să te păcălesc. Să te scot din casă și să te aduc la vînătoare... Să-ți fac o ciudă prin aceea că nu vei trage nici un cartuș. Am reușit. Cred că recunoști și tu? Este?

— Este..., încuviințai eu, mohorît.

— Uite ce e, începu să-mi dea Mihai explicația celor întîmplate. Noi cu toții am făcut un contract cu grădina zoologică să le furnizăm animale vii. Pentru aceasta am primit din partea lor niște cartușe în care, în loc de un glonț obișnuit sau de alice, e pus un preparat special, o veritabilă seringă, să-i spunem așa, și care conține un narcotic puternic. Acesta are efect timp de 24 de ore, în care animalele vînate pot fi transportate la destinație. Trăgînd din armă, narcoticul pătrunde sub pielea animalului, care în cel mult un minut adoarme. Asta e tot secretul.

Nu mai aveam nimic ce spune. Am fost păcălit, și încă bine de tot. Din clipa aceea mă gîndii la răzbunare. Nu știam încă cum și în ce fel, dar speram că voi găsi și eu o ocazie... să-l răsplătesc pe amicul meu cu o păcăleală și mai țeapănă.

Întîmplător, avui o delegație în Capitală și, ajuns acolo, mă abătui pe la direcția Grădinii zoologice. Peste o oră ieșii de acolo zîmbind. Mijlocul... fusese găsit.

Mă întorsei acasă și-l invitai pe prietenul meu Petran și pe amicii lui la o vînătoare de lupi.

De cu seară ieșii cu doi amici de ai mei să fac pregătirile necesare... Și cînd, pe la orele zece, sosiră cei șase vînători... totul era pus la punct.

La miezul nopții pornirăm la vînat. La marginea pădurii, mă oprii o clipă și scosei un fluier de acela cu care cîntă ciobanii la oi. Invitații se uitau la mine mirați. Se gîndeau pesemne că nu-s cu mintea întreagă. Poate m-am țicnit. Numai ai mei zîmbeau. Ei cunoșteau pregătirile făcute. După ce-am cîntat vreo cinci minute din fluier, lăsînd ca Petran și ceilalți să ardă de nerăbdare, îl pusei din nou în raniță și spusei:

— Na, acum putem pleca.

Petran nu-și putu stăpîni curiozitatea și mă întrebă:

— Pentru ce a fost toată comedia asta?

— Ce comedie? răspunsei eu, prefăcîndu-mă indignat. Asta e un fluier fermecat. Lupii m-au auzit cîntînd din fluier, s-au culcat și dorm. Acum ne așteaptă să-i culegem.

Petran dădu neîncrezător din cap.

— Să vezi că-i așa, adăugai eu înainte de a porni.

Era o noapte cu lună. Razele ei străbăteau printre crengile copacilor goliți de frunze. Se vedea ca ziua și zăpada lucea șters ca argintul.

Merserăm încă vreo jumătate de oră printre copaci, apoi începurăm să dăm de lupi care dormeau pe poteci. Ici unul, încolo altul, mai încolo vreo trei unul lîngă altul. Îi strînserăm pe toți într-o grămadă. O haită destul de numeroasă : douăzeci și trei de bucăți dormeau la picioarele noastre.

Petran se uită la mine cu o privire întrebătoare :

— Da' asta cum ai reușit s-o faci ?

Eu zîmbii și-i răspunsei :

— Păcăleala ta a fost răsplătită cu o altă păcăleală. Degeaba ți-ai pregătit arma... Nu ai avut nevoie de ea. Singura treabă pe care a trebuit s-o faci în toată vînătoarea aceasta a fost să culegi lupii care au mîncat din carnea de cal preparată cu un somnifer puternic. Acuma... pot fi predați statului. Pe blana lor se poate lua cîte ceva... Mai ales că nici nu a fost găurită.

Amicul meu însă nu era mulțumit de răspuns. Mai puse o întrebare :

— Animalele sălbatice au un miros extrem de fin. Cum de n-au simțit lupii drogul din carnea de cal ?

— Ehei ! zîmbii eu. Știința avansează. Zi de zi se fac noi descoperiri. Cei de la grădina zoologică mi-au dat somnifere avînd aceeași aromă ca și carnea de cal la care le-am folosit. Te-am lămurit ?

Amicul meu nu mai scoase nici un cuvînt,

2. O povestire despre mai mulți pescari și o undiță

Coama roșie a soarelui se răsfirase la orizont. Se întunecă treptat. Tot mai mulți oameni ieșeau să-și facă plimbarea de seară. Teiul abia înflorit răspîndea o aromă plăcută, îmbiind pe îndrăgostiți să-și spună cuvinte dulci, promisiuni pe veci...

Între cei care pășeau agale. își făcea loc un tînăr grăbit. Cotea ba într-o parte, ba în alta a drumului, ferindu-se de aglomerație, dorind să ajungă cît mai repede la o țintă știută de el. Din cînd în cînd își netezea părul rebel cu palma dreaptă, dar smocurile nu-i dădeau ascultare... alunecau mereu pe ochi, împiedicîndu-i vederea.

Mihai Petrescu, el era tînărul înciudat și nerăbdător. Ochii lui căutau înfrigurat cîte o potecuță prin mulțimea care se revărsa domol pe bulevard.

În sfîrșit ajunse. Trecu pragul restaurantului. Privirea i se îndreptă spre unul dintre colțurile întunecate ale sălii unde se găsea masa lui obișnuită.

„Poate ceilalți au și sosit. Numai eu am întîrziat astăzi, dar fără vina mea. Cine putea să știe că șeful va fi azi în toane și mă va reține și după orele de serviciu ?“

Se liniști însă repede. Masa din colț era goală. Ceilalți încă nu veniseră. Simți o căldură plăcută la inimă. Era bucuros. N-a întîrziat. A reușit să ajungă la timp.

În seara aceea, Petrescu trebuia să se întîlnească cu trei prieteni. Și... nu era o întîlnire obișnuită, ci una deosebit de importantă, cel puțin pentru el, căci urma să se pună la cale planurile excursiei de sîmbătă. Se pregăteau ei de mult timp pentru această excursie... și... „Ce plăcut o să fie — își închipuia Petrescu. Barca cu motor a lui Ferenczi ne va purta pe Mureș în sus, la Păuliș, unde va avea loc tradiționalul concurs de pescuit organizat de clubul sportiv.

Nici nu se putea închipui ca grupul lor de „vechi și încercați“ pescari să lipsească de la un asemenea concurs.

Gîndurile lui se curmară însă atunci cînd pe prag apăru un vlăjgan înalt, cu părul blond și ochi albaștri. Era unul dintre cei așteptați.

„Iată, primul !“ — se bucură el, sculîndu-se de pe scaun și pornind în întîmpinarea lui Ferenczi.

— Ceilalți ? întrebă noul venit.

— N-au sosit încă, răspunse Petrescu. Nu înțeleg unde întîrzie atîta.

Se așezară la masă. Ospătarul, ca unor clienți obișnuiți, fără să-i mai întrebe, destupă două sticle de bere și le așeză în față.

— Mor de sete, zise Ferenczi și-și turnă în pahar, ridicînd sticla la înălțime, să facă cît mai multă spumă.

— Să bem atunci ! căzu de acord Petrescu.

— Haho ! se auzi deodată în spatele lor glasul de bas al lui Weber. Iacătă-i ! tună el mai departe către însoțitorul său, cel de-al patrulea din grup.

Acolo unde apărea Weber, liniștea se termina. Nu putea să vorbească încet. Un străin putea să creadă ușor că se ceartă chiar și atunci cînd el purta discuțiile cele mai prietenești.

Seits era o matahală de om. Înalt, gras, comod. Tocmai contrariul celui pe care-l însoțea. Weber, deși era cel mai vîrstnic dintre toți, avea mișcări iuți, o privire ageră, pătrunzătoare.

— Bine că veniți și voi, se bucură Petrescu.

— De o oră așteptăm aici, mormăi Ferenczi, ghiontind pe Mihai sub masă.

Petrescu era novice în societatea pescarilor și încă nu se obișnuise cu minciunile. Și acum privi speriat la noii veniți să

vadă dacă nu cumva au observat ceva. Dar pe fața lor nu se vedea nici o schimbare. Pînă și Ferenczi era așa de serios, încît oricine l-ar fi putut crede.

De altfel, cînd vorbea cu Ferenczi, Petrescu nu știa niciodată dacă spune sau nu adevărul. Mințea citind ca dintr-o carte deschisă.

Lîngă paharele de bere începură discuțiile.

Toți erau pescari amatori. Nu se întîmpla în sezonul de pescuit ca vreo sîmbătă să-i prindă acasă. Pe vînt, furtună și ploaie, ei își ocupau locurile obișnuite și așteptau liniștiți ore întregi, pe malul apei, ca vreun pește rătăcit să înghită cîrligul, făcînd dopul să salte agitat. Și atunci... peștele prins, pentru cel care n-a fost acolo, primea proporții cu adevărat fantastice...

În fiecare joi seara, cei patru prieteni se întîlneau pe la ora opt la restaurantul „Bulevard" și discutau înfocat planul pentru ieșirea de la sfîrșitul săptămînii.

Sîmbăta care urma avea o dublă importanță. Era prima după o perioadă interzisă pentru pescuit și... în această zi avea loc concursul, la care fiecare pescar amator căuta să se prezinte cît mai bine.

Petrescu era cel mai tînăr dintre prieteni și se bucura că a fost primit în societatea unor pescari experimentați cum sînt Weber și Ferenczi. Căuta să facă totul pe placul lor. La început le sorbea fiecare vorbă, crezînd cuvintele lor ca adevărate, dar pe urmă începea să-și dea seama că multe dintre ele erau minciuni. Cu toate astea, se prefăcea naiv și „înghițea" tot ce le turnau „oamenii cu experiență", dar mintea lui lucra febril, căutînd ocazia să le facă o festă, ca să-l țină minte toată viața lor.

Ca de obicei, și în seara aceasta, cel care dădea tonul era Weber. În timp ce vorbea zîmbea, și fața lui reoglindea o totală încredere în sine. Îi plăcea să se laude :

— Sînt sigur că și concursul de duminică dimineața va fi cîștigat de mine. Ehei, de-ați ști voi de ce undiță mi-am făcut eu rost ! Așa ceva nu s-a mai văzut pe aici. Bățul e de bambus veritabil, muliera e cehoslovacă, iar firul e nylon din Franța. Mi-am procurat și cîteva cîrlige speciale, din care nu poate scăpa nici un pește.

— Aș, dădu cu mîna neîncrezător Ferenczi. Te-ai lăudat și anul trecut...

— Ei, și n-am avut dreptate ? Oare nu eu am cîștigat concursul ?

— Ai avut noroc la greutate. Nimic mai mult. Eu am prins același număr de pești ca și tine, numai că...

— Ai mei cîntăreau cu o jumătate de kilogram mai mult ! rîse triumfător Weber.

— Măi, fraților ! se amestecă în vorbă Seits. Cred că ar fi cazul să lăsați cearta. Mai bine să bem un pahar și să discutăm despre locul unde ne vom așeza. După puțină pauză continuă : Apoi vă spun una. Anul acesta o să vă fiu și eu un concurent serios.

— Tu ? întrebă zîmbind Ferenczi.

— Nu mă fă să rîd, îl luă Weber peste picior. Păi tocmai tu lipseai ca eu să mă înfricoșez ! Hahaha !

— Nu mă credeți ?

— Păi, ai prins în viața ta vr-un pește mai mare de o palmă ? continuă Weber să-l irite.

— Asta nu înseamnă că nu pot prinde acum, zise sigur de sine Seits. Și, ca să mă luați în serios, vă propun o prinsoare !

— Cu tine ? Să fac eu prinsoare cu tine ? se lăudă Weber. Nu ! Nici nu mă gîndesc la așa ceva !

— Eu fac pariu, zise Ferenczi. Dar pierzi la sigur.

— Nu e nimic.

— Atunci, dacă vrei tu, să facem.

Ironia de pe fața lui Weber nu dispăruse încă. Nu-și putea închipui ca un pescar amator oarecare să se pună la întrecere cu el, care cîștigase atîtea concursuri, care nu exista săptămînă să nu se întoarcă acasă cu traista doldora de pești. Privirea îi alunecă asupra lui Petrescu. Acesta se uita emoționat la cei care discutau. Buzele îi erau întredeschise, pregătite să rostească și hotărîrea lui de a-l provoca pe el, „maestrul" pescarilor amatori. De aceea, cu glas din care se desprindeau țepi de urzică, Weber întrebă :

— Poate vrei să te prinzi și tu cu noi ?

Întrebarea îl luă pe neașteptate. Petrescu roși. De mult pîndea el ocazia să-i arate lui Weber că nu e chiar atît de infailibil pe cît se crede. Că și alții pot să pescuiască tot atît de bine ca și el. Și acum gîndul ascuns în tainițele sufletului fu descoperit. Răspunse bîlbîind :

— Eu... eu nu știu...

— Hai, na ! Nu te sfii ! Cîte șanse o avea Seits poți avea și tu. Nici unul dintre voi nu e mai breaz decît celălalt.

*

Între timp, la o masă învecinată, un bătrînel își sorbea încet cafeaua neagră, delectîndu-se la fiecare sorbitură. Din cînd în cînd mesteca, mai mult din obișnuință, zahărul care i se părea că nu s-a topit încă pe fundul ceștii. Apoi se adîncea din nou în calculele pe care le avea desfășurate în fața sa

pe o coală de hîrtie. În timp ce-și deșuruba tocul să mai noteze vreo cifră pe foaie, zvîrlea cîte o căutătură nervoasă la cei patru tineri, care, cu glasurile lor vioaie, îl tulburau.

Cuvintele care, ocolind labirintul cifrelor, pătrundeau în creierul său îl făcură la un moment dat să încremenească cu tocul în mînă și să fie atent la cele ce se discutau acolo. Se vorbea despre apropiatul concurs de pescuit, cu care avea și el atîtea planuri.

Iscodi cu privirea pe cei de la masa învecinată să vadă dacă nu cumva îi va putea folosi în scopurile sale. Doi dintre ei căzură de la socoteală chiar la prima vedere. I se părură prea îngîmfați. Al treilea, un băiat solid cu părul blond, i se arăta că nu ar putea fi un executant docil al instrucțiunilor sale. Rămînea deci al patrulea, care, deși avea o privire isteață, i se păru cam timid. Ori numai se prefăcea... ?

Prinse momentul tocmai cînd acesta se bîlbîia, neștiind ce răspuns să dea întrebării ironice a celui care părea cel mai încrezut dintre toți.

„N-ar strica dacă acesta le-ar da o lecție ca să fie pomenit și peste ani. O să-l ajut eu și... între timp îmi realizez și planul".

Făcu semn ospătarului și notă fugar cîteva cuvinte pe un bilețel.

★

Cuvintele lui Weber îl făcură să roșească. Prea se putea înțelege disprețul din ele.

„Și totuși o să-i arăt eu lui. Nu sînt un om de lepădat — se gîndi Petrescu. Cu tot renumele lui de «maestru» între pescarii amatori, va fi și el înfrînt o dată. Și... chiar cu ocazia acestui concurs".

În clipa aceasta, un ospătar veni lîngă el și-i strecură în mînă bilețelul.

Petrescu privi mirat în jur. Se uită apoi la colegii săi de masă. Aceștia nu observaseră nimic. Erau adînciți în discuțiile lor.

„Oare cine mi l-a trimis ? — se gîndi Petrescu în timp ce, pe sub masă, desfăcu bilețelul. Nu văd nici un cunoscut prin local".

Degetele despăturiră hîrtia și Mihai citi textul :

„Fă prinsoarea și peste zece minute vino la toaletă. Ai șanse sigure de cîștig. Nici o vorbă despre acest bilețel",

Scrisoarea nu era semnată.

Petrescu ridică privirea și se uită din nou în jur. La o masă învecinată, un bătrînel cărunt îi zîmbi, în timp ce cu o bucățică de piele freca de zor lentilele ochelarilor. Numai el putea fi

acela care trimisese biletelul. Cîteva clipe parcă îl rodea îndoiala. Oare să aibă încredere în el? N-o să-l păcălească? Şi apoi... la urma urmei, voia să dea el o lecţie lui Weber... Poate că acum s-a ivit ocazia...

Se hotărî. Privind din nou la bătrînel, clipi şiret din ochi şi apoi se întoarse către prietenii săi:

— Parcă m-ai întrebat ceva? se adresă el lui Weber.

— Hoho! Uite bobocul! strigă acesta. I-au crescut şi lui aripile!

— Da, zîmbi Petrescu. Şi aş vrea să zbor. Sînt de acord să fac prinsoarea cu voi. Poate oi avea noroc şi eu cu undiţa mea.

— Na, asta e bună! rîse Weber. Nu înţeleg ce v-a apucat? N-am mai auzit aşa ceva. Să aveţi curajul şi să vă întreceţi cu pescari experimentaţi ca noi? Ehei, continuă el după o pauză de cîteva clipe, nici pe sfert n-o să prindeţi ca mine!

„Am intrat în horă şi acum trebuie să joc pînă la capăt!" — se gîndi Petrescu, pe care-l îndîrjeau tot mai mult cuvintele ironice ale lui Weber.

— Ce faci, amice? Ţii prinsoarea sau nu? întrebă el pe Weber, de astă dată cu un glas hotărît.

Tonul acesta îl buimăci pe Weber. Nu era obişnuit cu astfel de vorbe în problemele pescuitului, unde se considera as.

Răspunsul fu dat de Ferenczi:

— Ei, desigur că ţine. O ţin şi eu. Măcar o fi asigurată petrecerea de după concurs. Aceia care vor pierde prinsoarea o să deie cîte două kilograme vin din podgorie. Vi-s de acord?

Aprobară cu toţii.

Rămăşagul se socoti încheiat. Puteau începe din nou să discute problemele tehnice ale pescuitului.

Petrescu îşi aruncă privirea la masa învecinată şi văzu că bătrînelul se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre toaletă.

Peste cîteva clipe, şi Petrescu deschise uşa toaletei. Bătrînelul îl aştepta.

— Voi fi scurt. Aici nu e nici locul şi nici timpul pentru discuţie. Mîine e vineri. Seara pe la ora şase caută-mă acasă. Sînt inginerul Ionescu. Asta e adresa mea, spuse el în timp ce îi întinse un nou biletel. Se despărţiră.

Petrescu se întoarse la masa unde prietenii săi erau încă în plină discuţie, iar inginerul peste puţin timp părăsi restaurantul.

★

Ca niciodată, ziua de vineri trecuse foarte încet. Petrescu îşi aruncă privirea de nenumărate ori la cadranul ceasului, dar arătătoarele parcă stăteau pe loc... nu se mişcau. Sirena care

vestea sfîrşitul lucrului se auzi ca o salvare. În cîteva clipe, totul a fost împachetat şi închis. Petrescu, cu paşi mari, se îndreptă spre cantină. Dacă l-ar fi intrebat cineva în clipa cînd se sculă de la masă ce anume mîncase, nu i-ar fi putut răspunde. Gîndurile îi erau aiurea. Ajuns acasă, se schimbă. Dar şi atunci ceasul arăta doar patru jumate. Nu mai avea răbdarea să stea în casă. Voia să afle taina inginerului. Ce anume îl determinase pe acesta să-i dea sfatul cu prinsoarea ?

Porni spre centrul oraşului. Mergea agale. Nu se grăbea, deşi, dacă ar fi fost după el, ar fi străbătut în paşi alergători cele cîteva sute de metri care îl despărţeau de locuinţa inginerului.

Totuşi nu se cuvenea. I se spusese să fie la ora şase şi, oricît ar fi vrut, nu se făcea să-l tulbure mai devreme.

Străbătu parcul şi ajunse în faţa blocului cu pricina. Se plimbă de cîteva ori în faţa lui, apoi cînd ceasul din turnul sfatului popular învecinat bătu ora şase intră pe sub poartă. Avea să urce pînă la etajul patru. Ascensorul, ca de obicei cînd omul vrea să-l folosească, e întotdeauna cu defect.

Nu se mai putu reţine. Porni pe scări. Urcînd cîte trei trepte deodată, peste cîteva clipe apăsă pe butonul soneriei de la uşa pe care se afla o mică plachetă purtînd inscripţia :

„Inginer Ionescu Aurelian".

Bătrînelul îi deschise uşa şi-l introduse în cameră. Aceasta părea să fie o bibliotecă. Trei pereţi erau acoperiţi cu rafturi, unde se îngrămădeau cîteva mii de cărţi.

Cu toată graba de a afla pentru ce-l chemase inginerul, Petrescu nu-şi putea dezlipi ochii de la cărţi. Bătrînelul urmări mulţumit privirea admirativă pe care tînărul o arunca volumelor şi zîmbi satisfăcut. Făcuse o alegere bună.

— Ia loc ! îşi îmbie el oaspele care continua să se uite la cărţi.

Petrescu se ruşină o clipă. Dar îşi reveni imediat şi, în timp ce se îndrepta spre fotoliul arătat de bătrîn, ochii lui examinau camera :

La mijloc, o masă de birou cu un fotoliu de piele comod pentru gazdă şi două fotolii pentru musafiri. Lîngă birou, o altă măsuţă mică pentru maşina de scris.

Pe birou era o adevărată dezordine. Hîrtii peste hîrtii. Se vedea că inginerul lucrase din plin la ceva.

„Trebuie să fii un om deştept ca să poţi descurca o harababură ca asta !" — se gîndi Petrescu, în timp ce se înfundă în fotoliul moale aflat în faţa mesei.

— M-aţi chemat... Am venit..., îngînă el, neştiind cum să înceapă discuţia.

— *Zici că ai făcut prinsoarea !?*

— *Da. Dumneavoastră m-ați sfătuit...*

— *Mda... Și ai vrea să cîștigi ?*

Petrescu observă că inginerul vrea să-l iscodească.

— *Mi-ar părea bine... Dar nu știu cum... Dacă mă veți sfătui dumneavoastră de felul cum să procedez... Să atrag peștii la undița mea... Poate atunci... aș putea să cîștig concursul...*

— *Mda... Să atragi peștii la undița ta, repetă bătrînelul involuntar cuvintele lui Petrescu, dar cu gîndurile aiurea : Mda... expresia nu pare să fie rea...*

Se întoarse apoi brusc spre tînăr și-l întrebă :

— *Cu ce fel de undiță pescuiești ?*

În timp ce aștepta răspunsul, ochii lui licăreau șiret.

Petrescu încă nu se putu dumiri unde vrea să ajungă bătrînul. Răspunse fără să-și ia privirea de la el, crezînd că poate va înțelege ceva :

— *De asta obișnuită... De care se găsește la magazinul de articole sportive. Nu mă încurc eu cu fel de fel de amestecături străine.*

După puțină pauză, timp în care nici inginerul nu scoase o vorbă. Petrescu întrebă cu o timiditate prefăcută :

— *Sau... Ce mă sfătuiți să fac ?*

Bătrînul nu-i răspunse, dar zîmbi binevoitor. Își găsise omul. Era mulțumit de tînărul pe care-l avea în față. Putea să-i încredințeze liniștit invenția sa. El, fiind bolnav, nu se putea deplasa la o astfel de excursie și... nici nu era pescar „amator“ ca să aibă de ce să ia parte la un asemenea concurs ; iar tînărul, dacă, prin încercarea invenției, va putea să dea o lecție încrezutului său prieten, va fi și el mulțumit.

Se întoarse și plecă în camera învecinată. În timp ce dispăru pe după ușă, zise :

— *Așteaptă puțin !*

„Acu-i acu“ — se gîndi Petrescu și aștepta emoționat reîntoarcerea bătrînelului.

Acesta nu zăbovi mult. Peste cîteva clipe se întoarse în cameră. Avea în mînă o undiță.

Era simplă și totuși... parcă nu semăna cu acelea din comerț. Avea o vergea de metal, din oțel foarte flexibil, o mulinetă puțin mai mare decît cea obișnuită, pe mosor, în loc de ață, avea o sîrmă subțire, foarte rezistentă, de care era prins cîrligul. Acesta nu avea nimic deosebit.

— *Ia undița asta, zise inginerul, în timp ce o întinse lui Petrescu. Vei pescui cu ea și vei ieși primul la concurs. Principalul e să nu uiți însă de un lucru. După ce ai aruncat cîr-*

ligul în apă, apasă pe butonul de pe mulinetă. Restul va merge de la sine.

— Şi... voi prinde peşti ?

— Da !

Văzînd faţa mirată a lui Petrescu, bătrînelul adăugă :

— Fă numai 'aşa cum ţi-am spus şi vei prinde peşti. Te rog însă un singur lucru : Să-mi dai cuvîntul că nu vei umbla la undiţă pînă în momentul cînd vei avea nevoie de ea şi că nu o vei arăta la nimeni !

— S-a făcut ! zise bucuros Petrescu. Aveţi cuvîntul meu !

Cu asta se despărţiră.

★

Spintecînd valurile, barca înainta pe Mureş în sus. Motorul zumzăia monoton. Pe maluri, în apropierea satelor, cete de copii se fugăreau, hîrjonindu-se şi aruncîndu-se în apă, înotau în întîmpinarea excursioniştilor. Ici, colo, la umbra vreunui copac sau a unei tufe, cîte o pereche tînără îşi şoptea cuvinte de dragoste, întrerupîndu-le doar să facă semne de adio, cu mîna sau cu baticul, celor din barcă.

Soarele lumina puternic. Tăria razelor sale nu era atenuată nici măcar de un firicel de nor.

Un sunet de chitară, însoţit de vocea de bas a lui Weber, făcea ca drumul celor patru prieteni să fie mai plăcut, iar cînd el obosea, din aparatul portativ, aşezat lîngă Seits, răsunau melodiile plăcute ale unei muzici de dans.

Cu toţii erau numai în costum de baie, prăjindu-se la soarele fierbinte de după-amiază. Erau veseli şi glumeau. Valurile de aer stîrnite de înaintarea bărcii îi răcoreau, iar cînd aceasta nu era suficient apa Mureşului făcea completarea.

Cu toate glumele pe care le făceau, fiecare era adîncit în gînduri. Se frămîntau cum să pescuiască a doua zi pentru ca să iasă primii la concurs.

Tăcerea fu întreruptă de vocea crainicului care anunţa :

— Transmitem buletinul meteorologic... Timpul probabil de duminică...

Opt urechi se ciulìră spre aparat. Era o comunicare ce-i interesa pe toţi. Căci... de... şi timpul are un oarecare rol la pescuit.

— Vremea va continua să se încălzească, se auzea din aparat. Cerul va fi variabil. Izolat vor cădea ploi de scurtă durată. Vînt moderat din sectorul vestic...

— Aista-i bine ! Timpul îi cu noi. Vă spun că nu mi-e frică de Weber, începu Ferenczi să-l tachineze din nou.

— Hoho ! se auzi glasul plin de încredere al lui Weber. Toți trei împreună n-o să prindeți atîția pești ca mine !

— Om vedea, răspunse Ferenczi. De mine sînt sigur !

Petrescu tăcea. Nu scotea nici o vorbă. Gîndurile lui erau la undița învelită lîngă el. Oare ce surprize îi rezerva viitorul ? Care o fi secretul undiței ? Că nu era una obișnuită, de asta își dăduse el seama de la bun început, căci era butonul... Și... butoane n-a mai văzut el la nici o undiță. Dar, oricît îl rodea curiozitatea, nu se atinse de mulinetă. Își dăduse cuvîntul... și nu numai atîta... dar, necunoscîndu-i secretul, putea să o strice și atunci... se termina cu speranța de a ieși primul la concurs.

Începu să se însereze. Soarele devenise un uriaș glob de jeratic care se pierdea încetul cu încetul la orizont. Din clipa aceea, ca la un semnal, mii de țînțari se năpustiră asupra călătorilor.

Drumul însă nu mai ținu mult. Pe la ora zece ajunseră la Păuliș.

Pe malul apei, în jurul unui foc de tabără, așteptau ceilalți concurenți, povestind fel și fel de snoave pescărești.

În scurt timp, un nou cort se ridică lîngă celelalte, și apoi cei patru prieteni se apropiară de focul de tabără. Flăcările lui luminau fețele celor din jur. Sosirea lui Weber era întîmpinată cu glasuri de salut din toate părțile. Era doar eroul serii, al ultimei nopți, căci... ziua următoare își păstra surprizele ei.

Weber se umfla și mai mult în pene. Se lăuda față de toți că și în anul acesta el va fi cîștigătorul concursului. Se făcuseră numeroase pariuri...

În noaptea aceea, Petrescu nu închise ochii. De emoție nu-i venea somnul. La patru dimineața se și plimba pe malul apei, căutîndu-și locul potrivit pentru pescuit.

★

Cerul era noros. Sufla un vînt rece. Temperatura se răcise brusc. Concurenții trebuiau să îmbrace maiouri și pulovere dacă nu voiau să zgribulească pe malul apei. Și... doar cu cîteva ore înainte crainicul anunțase în buletinul meteorologic că vremea va continua să se încălzească. Ei... ce să-i faci ? Nu sînt nici cei cu meteorologia... ghicitori.

Alături de ceilalți concurenți se așezară în rînd și prietenii noștri. De astă dată, locurile nu s-au împărțit pe alese, ci prin tragere la sorți. Norocul îi favorizase. Ajunseră unul lîngă altul. Cîte zece metri îi despărțea pe fiecare. Primul în amont era Ferenczi, urmat de Weber, Petrescu și Seits.

Și... În zorii zilei, la ora șase, începu concursul.

Se dădu semnalul. Aruncară undițele. Concursul urma să țină patru ore. La ora zece, juriul va cîntări cantitatea de pește prinsă de fiecare și cel care va avea cea mai mare greutate pescuită va fi proclamat cîștigător.

...Ora șase și un sfert. Nici o mișcare. Parcă peștii s-au vorbit să dea ocol undițelor celor patru prieteni. Pe ici, colo însă se auzeau șoapte vestind primele succese.

În sfîrșit, pe la ora șase și jumătate, Ferenczi prinse primul pește. Era o știucă de două kilograme.

Weber murea de ciudă. Lui încă nu i se prinsese nimic în cîrlig.

Seits stătea nepăsător. Pentru el era o adevărată distracție să privească la ceilalți, să vadă cum se enervează și se frămîntă.

Petrescu avea ochii împăienjeniți. Era trist. Nu prinsese încă nimic. Să-l fi înșelat inginerul ? Cum va putea oare să ajungă el primul cînd alții deja prinseseră 3—4 kilograme de pește ? Să nu fi respectat oare toate instrucțiunile primite ?

„Da ! Așa e !" — își aduse aminte Petrescu. De emoție uitase ceea ce era mai important : să apese butonul de pe mulinetă.

Își repară greșeala. Un tremur abia perceptibil se simți pe vergea. Petrescu nu-i dădea atenție. Credea că-i tremură mîna de emoție.

Nu trecuseră nici două minute, cînd dopul, care pînă atunci plutea liniștit pe apă, începu să salte.

Petrescu, recăpătîndu-și calmul, începu să învîrte mulineta, apoi trase peștele la mal. Nu era mare. Un crap de vreo jumătate de kilogram, dar totuși era ceva față de Weber, care încă nu prinsese nimic.

Aruncă undița din nou. De astă dată însă avu grijă să apese butonul cu pricina. Peste vreo trei minute, o nouă vietuitoare se zbătea în cîrlig. Aceasta era mai mare. Era tot un crap, dar avea vreo opt sute de grame.

Își puse viermele în cîrlig și aruncă undița. Trecură vreo cinci minute, și dopul încă nu se mișca. Își aminti de buton. Din nou uitase să-l apese.

„Deci secretul undiței constă în butonul acesta" — trase concluzia Petrescu, în timp ce apăsă cu degetul pe el.

Și... într-adevăr, peste patru minute un nou crap se zbătea pe cîrlig.

Și așa... la fiecare patru sau cinci minute, Petrescu prindea un pește. Lucru curios însă : toți peștii erau crapi. Nici din întîmplare nu i se agăță pe undiță o știucă sau vreun alt pește. Vecinii săi, cu mare greutate, prindeau la intervale de timp îndelungate cîte o știucă, dar crap nu prindea nici unul.

Pe la ora opt. Petrescu avea cincisprezece kilograme de crapi prinşi. Mulţi dintre amatori abandonară concursul şi veneau să-l privească.

Şi el scotea peştele... arunca undiţa în apă... apăsa butonul... aştepta... peste cîteva minute scotea din nou un crap...

Şi... operaţiile acestea mergeau la nesfîrşit. La intervale de patru, cinci, arareori şase minute, un nou crap se zbătea pe mal.

La ora zece, la încheierea concursului, Petrescu avea peste treizeci de kilograme.

A fost declarat cîştigător. Premiul al doilea a fost luat de unul dintre concurenţi care prinsese opt kilograme de peşti, iar al treilea un altul cu şase kilograme trei sute. Weber, cu toată lauda lui de sine, se pierdu în masa celorlalţi concurenţi.

Cu toţii erau curioşi să vadă undiţa miraculoasă. Nu putură însă să descopere nimic la ea. Era o undiţă obişnuită, numai că era în întregime din metal.

Pe Weber nu-l răbdă inima şi împrumută undiţa pe o oră. Chiar dacă cu această ocazie a fost înfrînt, nu voia să se lase bătut. Voia să încerce şi el undiţa de metal şi apoi să-şi procure una.

Dar degeaba stătu pe malul apei mai bine de două ore, nici un peşte nu i se agăţă în cîrlig.

Se întoarse înciudat şi, aruncînd undiţa lîngă Petrescu, îi spuse :

— Ţine-o, nu e bună de nimic. Ai avut un noroc fantastic să dai peste un cuib de crapi, atîta-i tot...

★

A doua zi la ora şase, Petrescu se înfăţişă din nou la inginer. Într-o mînă ducea undiţa, într-alta un coş cu crapi. Voia să mulţumească de ajutorul primit şi, ce era mai principal... voia să afle misterul undiţei.

Bătrînelul, ca şi de data trecută, îl pofti în fotoliu şi, oferindu-i o ţigară, îl întrebă :

— Ai luat premiul întîi ?

— Da !

— A fost bună undiţa ?

— Da. Vă mulţumesc pentru ea, dar...

Inginerul zîmbi. Îi plăcea curiozitatea pe care o manifesta tînărul din faţa lui. Nu-l lăsă să termine fraza începută, ci zise :

— Dar ai voi să afli ce fel de mecanism vrăjit te-a ajutat să prinzi atîţia peşti ? Aşa e ?

— Da, răspunse Petrescu. Cred că trebuie să fie ceva în legătură cu butonul pe care îl apăsam?

— Aşa e. Nu ştiu dacă te pricepi la problemele radiotehnicii, de aceea eu voi căuta să-ţi explic aşa, băbeşte. Uite despre ce e vorba: dumneata ai pescuit cu ajutorul ultrasunetului...

— Ultrasunetului? se miră Petrescu.

— Da. Al ultrasunetului. Văd că te uiţi mirat la mine, dar aşteaptă puţin şi vei înţelege.

Inginerul tăcu o clipă şi-şi aprinse o nouă ţigară. Petrescu nu-şi mai găsea locul. Se răsucea nerăbdător în fotoliu, aşteptînd continuarea explicaţiilor.

— Dacă te preocupă problemele ştiinţifice, zise bătrînelul, ai putut citi în reviste despre vînatul ultrasonic. Ba mai mult chiar, s-au făcut deja încercări reuşite şi în ce priveşte pescuitul ultrasonic. Eu am căutat să adaptez realizările din acest domeniu la pescuitul sportiv, adică la undiţă. Dacă ai observat, mulineta este mai mare decît cele obişnuite. În ea se află instalat un generator minuscul de ultrasunete. Acestea se propagă în apă, trecînd prin sîrmă şi cîrlig. După cum este stabilit, ultrasunetul — imperceptibil auzului omenesc — e auzit foarte bine de peşti. Ultrasunetul emis adună peşti, care se apropie tot mai mult de emiţător şi acolo... zărind pe cîrlig viermele, desigur, îl înghit şi astfel sînt prinşi.

— Pescuit cu ultrasunete, zise mai mult pentru sine Petrescu. Apoi deodată întrebă: Nu înţeleg de ce în undiţa mea s-au prins numai crapi, deşi în Mureş sînt şi alte soiuri de peşti?

— Îţi dau explicaţia şi la asta, răspunse bătrînelul. O anumită lungime de undă atrage un anumit soi de peşti. Nu voiam să-ţi complic pescuitul, dar dacă învîrteai butonul înainte de a-l apăsa, fixîndu-l la o altă lungime de undă, desigur că prindeai şi altfel de peşti.

— Interesant... Foarte interesant, se entuziasmă Petrescu. Ce-ar fi însă dacă am instala asemenea generatoare de ultrasunete şi pe mrenele pescarilor?

— Mda... ideea e bună, zise inginerul. Dacă vom ajunge la aplicarea ei, pescuitul cu ultrasunete va deveni un mijloc uzitat în economia noastră naţională.

Cititorii au cuvîntul

Îmi aduc aminte cum eram intoxicați în tinerețe cu romane și povestiri de genul Dox-urilor. Lucrări științifico-fantastice bune apăreau foarte rar. Pe Jules Verne îl citeam pe nerăsuflate.

Colecția dv. atît din punct de vedere al conținutului de idei, cît și ca prezentare grafică este în general bună. În povestirile publicate văd oglindite gîndurile și năzuințele mele tîrzii.

Vă afirm sincer că mi-au plăcut toate lucrările apărute, dar... (nu știu cum să spun ca să nu-i supăr pe scriitorii de literatură științifico-fantastică), deși povestirile sînt foarte interesante, în cele viitoare ar trebui să-și îndrepte atenția către o problemă încă nu îndeajuns de aprofundată.

În cea mai mare parte a lucrărilor e bine oglindită viața savanților din viitor. În unele cazuri, găsim și cîte ceva despre viața lor personală. Se presupune că în comunismul îndepărtat (peste mii de ani) toți locuitorii Pămîntului și ai altor planete vor fi savanți, iar, printre ei, neștiutorii vor fi la fel de puțini cum sînt savanții în zilele noastre. În multe lucrări de anticipație însă viața acestor savanți, piloți interplanetari sau intergalactici apare foarte searbădă din punct de vedere social. Desigur că acei eroi sînt oameni excepționali în ceea ce privește curajul, știința etc., dar societatea în mijlocul căreia trăiesc ei aproape că nu se vede.

Am dori să se creeze lucrări interesante în care să fie descrisă viitoarea societate comunistă, fără clase. Să se arate conflictele dintre eroii pozitivi ai acelei epoci, ca să cunoaștem măcar unele trăsături ale caracterului pe care-l va avea omul viitorului, înfățișarea societății de mîine, a perspectivelor științifice, tehnice, culturale și economice.

Ce minunat va fi în comunism ! ne spunem noi și ne facem fel de fel de gînduri. Iată de ce, mai ales noi, muncitorii mai vîrstnici (am 57 de ani), vrem ca literatura de anticipație să ne dea posibilitatea să întrevedem cît mai clar acele minunate vremi.

Părerile expuse aici nu sînt numai ale mele, ci și ale altor tovarăși din uzina noastră („Nicolae Cristea”). Ele sînt comentate și în cercul nostru literar.

Am recomandat Colecția multor tineri și vîrstnici, și ei o citesc pe nerăsuflate.

Mulțumindu-vă pentru strădaniile dv., vă urăm succes și spor la muncă.

MAFTEI NICOLAE
Galați

Citind din întîmplare o povestire a Colecției dv., am fost atras de conținutul bogat în întîmplări captivante și în același timp cu caracter educativ.

În povestirea „Iurta Corbului”, scriitorul Ivan Efremov a reușit să oglindească impresionant unele caractere omenești, arătînd prin personajul principal că omul poate servi societății pînă în ultima clipă a vieții. Chiar dacă Aleksandrov nu și-ar fi redobîndit puterea și sănătatea, sînt sigur că ei tot ar fi fost mulțumit de descoperirea minereului, prin care a putut fi de folos societății.

Vă trimit această scrisoare, firește, nu în calitate de critic, ci pentru a da o sugestie. Aș dori ca, în viitor, cazul radiotelegrafistului Alioșa din povestirea lui Efremov să fie tratat în mod special. Mai există, din păcate, unii tineri ca Alioșa, care socotesc că principalul în viață este cîștigul, profitul. Iată de ce cred că o asemenea povestire i-ar interesa pe unii părinți și educatori.

CONSTANTINESCU IOAN
elev clasa a IX-a
Școala medie nr. 3 Brăila

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii”

2012

COLECȚIA Povestiri
CLUB ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

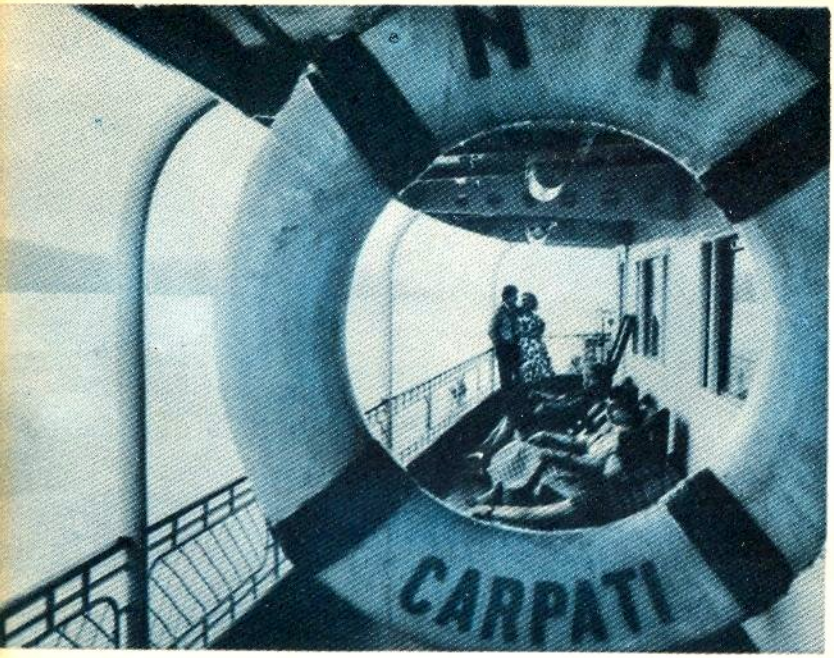
Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

CARPAȚI